

Ook was zyne teleurstelling groot; maer groot, schuldig en tergend was ook het onrecht tegen hetwelk de provincie raed zyne stem verhef, op eenen ernstigen en weerdigen toon, die weerklinkt door geheel het land gevonden heeft.

	1855	1856	1857
Kanton Tongeren,	1,534	1,402	1,292
» Bilsen,	1,482	1,044	963
» Loon,	1,147	990	845
» Mechelen,	905	733	736
» Maeseyk,	718	745	685
» Brée,	337	441	404
» Sichen,	351	319	165

Totaal van het arrondissement, 6,474 5,674 5,070

Kanton St-Truyen,	1,380	1,182	1,049
» Hasselt,	1,306	1,167	971
» (landelyk),	387	222	185
» Beeringen,	1,042	1,025	930
» Herck-la-ville,	806	753	717
» Peer,	650	545	508
» Achel,	357	442	400

Totaal van het arrondissement, 5,928 5,336 4,760

Geheel België 200,937 199,689 190,462

1. Brussel	18,937
2. Doornik	15,341
3. Bergen	12,750
4. Luik	11,803
5. Charleroi	11,137
6. Gent	10,717
7. Nyvel	9,220
8. Termonde	8,739
9. Leuven	8,740
10. Namen	7,589
11. Oudenaerde	7,363
12. Dinant	7,196
13. Antwerpen	6,797
14. Tongeren	6,474
15. Verviers	6,193
16. Kortryk	6,079
17. Brugge	6,047
18. Hasselt	5,928
19. Hoei	5,363
20. Mechelen	5,070
21. Arlon	5,038
22. Neufchateau	4,860
23. Yperen	4,379
24. Turnhout	4,227
25. Marche	4,019
26. Veurne	2,287

Totaal. 200,937

De liberalen syn keutelike bestuurders.

Sommige denken dat wy vooringenomen zyn tegen de liberale bestieringen. Er is niets van: volgens ons, kunnen deze zoo goed en zoo regelmatig zyn als al ander bestier. Doch de ondervinding van alle landen, waer de liberalen aen het hoofd geraakt zyn, leert, dat zy ten grooten nadeele des volks bestierd hebben.

Een nieuw bewijs daarvan valt ons versch onder de hand. Uit een officieel stuk in Spanje uitgegeven, blykt het dat de liberale bestieringen aldaer sedert 25 jaren de contributie van twee derden verhoogd hebben.

Moeten wy dan verwonderd zyn dat ons liberael

dikwyls op hunne vragen « hoe het ging? » antwoorden; « Myn zoon is terug gekomen! »

Op zekeren avond ging Robert door de straat, welke hem naar zyne woning geleide, toen hem plotseling een onbekende achterna kwam, hem staende hield en droegweg riep: « Mynheer Karel Robert! »

De eerlyke koopman bleef staan.

« Ik heb my niet bedrogen, voegde de onbekende er by, ik zoek u. Woont gy nog altyd in St.-Victorstraat? »

« Ja, mynheer! wat is er van uwe dienst! »

« Dan zal ik de eer hebben u morgen te zeggen; ik heb u iets belangryks mede te deelen. »

« Gy zult my altyd voor negen uren te huis vinden: na dat uren ik voor mynen kleinhandel uit. »

« Zeer wel, mynheer, ik zal nauwkeurig op tyd komen. »

De onbekende groette den heer Robert en verdween. Ten zynen huize gekomen, verhaelde by aen zyne kinderen zyn welvervaren. Zy waren even verwonderd als hy. « Wie was die man? Wat wilde hy? » Zy vormden duizende gissingen: maer dewyl zy geen van alle waerschyntlyk waren, lieten zy ze eindelijk ter zyde.

De volgende morgen zaten onze drie vrienden aen het onbyt, toen men zacht op de deur klopte. Cecilia deed open en de vreemde van den vorigen avond trad binnen. Op een beleefde toon zegde hy: « Mynheer Robert ik heb een bevel om u en uwe kinderen mede te voeren. Ziehier het bevel. »

De onbekende, een agent van politie, gaf een geschrift aen den verwonderden vader over.

« Het is in orde, mynheer, hervatte de eerlyke man. Maer waarheen? Waerom houdt men ons aen? »

« Ik moet zwygen; doch wees gerust: er zal u geen kwaed overkomen. Kleedt u aen, indien het u belieft, en haest u. »

ministerie met eenen trek 60 miljoen nieuwe kontributiën op België wilde leggen? (Het Vlaemsch Land.)

M. R. Nihoul heeft eene eervolle melding behaald in den wetstryd door het Genootschap *Landbouw, Kunst en Wetenschappen* van Valenciennes ingesteld, voor het vervaardigen van eenen Koersang voor 4 manstemmen op een gedicht *Aen den Landbouw*. Deze onderscheiding is des te meer roemvol, daer er vyf- en twintig mededingers waren en alleen één enkele prys; en dat het M. Dancla is, professor der keizerlyke Musyk-school van Parys, door vele merkwaardige musikstukken alom bekend, die den prys behaald heeft.

Wegens de buitengewoone schoonheden welke het werk van onzen stadsgenoot versieren, heeft de jury, in afwyking van zyn programma, hem deze eervolle melding geschonken.

M. A. Coart, heeft verleden woensdag zyn diploma als dokter in regten behaald.

M. A. Ruys, heeft insgelyk verleden week, zyn examen als kandidaat in wysbegeerte afgelegd.

M. A. Hardy, kapitein by het tweede regiment kurasiers, is tot den graad van kapitein-bevelhebber bevorderd.

M. D.... pachter te Jesseren, kwam verleden dingsdag uit het kasteel van den baron de W. te Gors-op-Leeuw, waerheen hy gegaan was, zegt men, om zyn beklag te doen, over land dat aen zyne pacht onttrokken was. Hy trad eene naby gelegen herberg binnen, vroeg een glas jenever, zeggende dat hy zich wat verergerd had, en dat hy wel één oogenblik zich zou willen rusten. Nauwelyks lag hy te bed, of hy deed eenen biechtvader roepen: vyf minuten later was hy een lyk.

Brandende hitte.

Dagelyks hoort men van alle kanten de opmerking maken, dat de hitte dit jaar zoo hevig is, als men nog ooit heeft beleefd. Deze en andere uitdrukkingen zyn bezyden de waarheid, zoo als het kan blyken uit de volgende niet geheel onbelangryke opgaven van jaren, waerin het, volgens de geschiedschryvers, buitengewoon heet was, en die zekerlyk het tegenvoortig jaer dienaangaende meermalen hebben overtroffen.

In 897 vielen de maotjers, die het waerden om anders dan 's avonds of 's nachts op het veld te komen werken, dood neder.

In 990 en 994 verbrandde de oogst in Frankryk op het land, waer van een groote hongersnood het gevolg was.

In het jaer 1000 droogden alle bronnen en kleine rivieren in Duitschland uit. De visschen stierven en verrotten, hetgeen besmettelijke ziekten veroorzaakte.

In 1022 stierf er een onberokenbaar gotal menschen en dieren van de hitte en gebrek aan water.

In 1260 stierven by den veldslag van Bela, meer soldaten van de hitte dan door het zwaard.

In 1276 en 1277 was er in Frankryk, ten gevolge der hevige hitte, gebrek aen levensmiddelen en voeder voor het vee.

In 1303 en 1304 kon men de Seine, de Loire, den Rhyn en Donau droogvoets doorgaan.

In 1393 en 1394 vielen de dieren allerwege dood op de straten en wegen en de oogst verbrandde op het veld.

In 1533 en de drie volgende jaren, was het in Frankryk zoo heet, dat men algemeen geloofde, dat menschen, dieren en planten, voor altyd zouden vernietigd worden en men

— Laet ons gehoorzamen, kinderen! zegde de vader; ik zie geen kwaed in dit alles. Laet ons onze beste kleeren aendoen, want ik heb een voorgevoel, dat wy naer het een of ander feest gaan. »

De kleeding was weldra voltooid. Men daelde den trap af. Aen de deur van het huis stond eene postkoets. De politie-dienaar deed hen in het rytuig stappen, plaeste zich op den bok en gaf den postilion bevel te vertrekken. De zweep kleetste en het rytuig voerde onze reizigers bliksemsnel mede.

« O vader, zegde Cecilia angstig, zou ons misschien een nieuw ongeluk wachten. »

« Dan zal men ditmaal slecht met ons afrekenen! liet Julius er op volgen. »

« Weest gerust, kinderen; geloof wat ik zeg, wy gaan naer een feest. »

« Vader, hervatte Cecilia! zy slaen den weg van den bareel in, denzelden, dien wy een jaer geleden voorbykwamen. »

« Ik zie het, was het antwoord; en ik ben er des te meer over in myn schrik. »

« Zy volgen den weg, die regt naer onze geboortestad loopt, merkte Julius op. »

« Goed teken! hervatte de vader; ditmaal gaan wy er niet heen om veroordeeld te worden... Dat is zeker? »

« Ach, vader! hoe kunt gy lachen in zulken toestand... »

« Weest gerust. Wy hebben eene uitmuntende reis ondernomen. Als ik geen slechte profect ben dan voorzigt ik u, dat wy onze reukwerken niet meer zullen terugzien. Ja, kinderen! ik heb het u dikwyls gezegd: God is rechtvaardig en zyne Voorzienigheid waakt over ons. »

« Het rytuig rolde den ganschen dag met dezelfde snelheid voort en hield des avonds in eene lieflyke streek, en wel aen het huis van den heer Robert stil. Er was eene groote

den ondergang der wereld als aanstaende voorspelde.

In 1556, 1615 en 1616 was de hitte in Frankryk, Italië en de Nederlanden op sommige dagen onverdragelyk, zoo ook in de jaren 1646, 1678 en 1700.

In 1718 viel er volstrekt geen regen van half april tot oktober. De oogst verbrandde op het veld, de rivieren verdroogden, en alle openbare vermakelykheden werden verder verboden; de thermometer teekende 36 gr. Reaumur.

In 1727 en 1728 was de hitte almede buitengewoon.

In 1748, 1754, 1760, 1767, 1778 en zoo mede in 1811 was de zomer buitengewoon heet.

In 1818 bleven de schouwburgen te Parys eene maand gesloten; de warmte klom tot 35 gr. Reaumur.

Terwyl men in 1830 de straten van Parys bevochtigde teekende de thermometer 35 gr., hetgeen insgelyk het geval was gedurende de gevechten in de dagen van 27, 28 en 29 July 1832.

In 1842 was het, vooral ook in ons vaderland, een zeer drooge en buitengewoon heete zomer.

In 1849, tydens de tweede verschyning der cholera, steeg de thermometer tot 34 gr. Reaumur.

Men leest in den Tyd:

« Deze dagen werd er te Brussel en in de *faubourgs* een fransch (?) officie aengeplakt, waerby men aankondigde dat er op 8 augustus een *grand Bal in den Hoorn*, Fabriekstraat, zou plaats hebben — wat wonders? zegt hy — zulke plakschriften ziet men alle dagen. — Ja, maer luister eens waertoe dit bal zou gegeven worden.

Dit *grand Bal* had plaats: *au profit d'une veuve, officie depuis 18 ans, dont l'époux vient de succomber de la chute d'un toit exerçant sa profession de ramoneur*. Al oncez franche vermogens inspanninge, verstaen wy daeruit wel, dat er onlangs een dak, dat schouwvagerstiel uitoefende, bezig zynde met eene schouw te vagen, gevallen is, en dat er daerdoor een man is omgekomen, wiens weduwe sedert 18 jaer bedroefd is, maer wy kunnen maer niet begrypen hoe zulks mogelyk is.

Ten slotte meldde het plakkaert: *les objets seront déposés au vestiaire au profit de la veuve*. Is er veel volk naer het Bal geweest en heeft ieder *caulier* en *sa dame* maer een object in het *vestiaire* nedergelegd ten voordeele der weduwe, dan zal deze laatste voorwerpen genoeg verzameld hebben, om zich over hare 18 jarige droefheid te troosten.

Hoe schoon is het toch in het fransch geleerd te zyn! Wy vergaten byna te zeggen, om het opschrift te regtvaardigen, dat het *officio* uit eene drukkerij van *Schaerboek* komt.

Men schryft uit Luik:

De graenaervoeren zyn sedert eenige dagen zeer talryk in onze stad; de statie der Guillemins is er van opgepropt en onze bassins zyn ingenomen door groote schepen met die eetwaer, meestal van Frankryk komende.

— De regtbank van Mechelen had vyfgesproken eenen bakker dier stad, Philip Lupeysen genaemd, heitig van in het brood dat hy verkocht zelfstandigheden gemengd te hebben die de gezondheid schadelyk zyn. Het hof van appel van Brussel komt dit vonnis te wyzygen door den heitige te veroordeelen tot twee jaren gevang en verdere kosten.

— In het gehoor van zaterdag laetst van het Assisenhof van Brabant, zitting houdende te Brussel, is de zaak afgehoopen van den genaemde Nikolaes De Kinder, betigt van te Grooten-Bygaerden, in den nacht van 12 tot 13 november 1857, eenen vrywilligen doodslag gepleegd te hebben op den persoon van zynen wetigen vader, H. De Kinder.

Nikolaes De Kinder is door den jury pligtig verklaerd en door het hof verwezen tot de straf der vadermoorders; de halsregting moet geschieden op eene der openbare plaetsen van Brussel. De pligtige zal naer het schavot geleid worden blootvoets, in zyn hemd, het hoofd bedekt met eenen sluijer. Voor de halsregting zal een deurwaerder luidop aen het volk lezing geven van het vonnis, ingevolge de wet.

vereening van personen in de salon... De reizigers werden door de heer Lukas ontvangen, die zynenouden kassier aen het hart drukte, hem bad en smeekte alles te vergeten en te vergeven.

« De schuldige is bekend! riep hy uit; uwe eerbijstelling is volledig! Ik vraag u vergiffenis, ik smeek ze u af, voor hetgeen ik u, door eene misdadige overlying aendeeld. »

« Alles is vergeven, mynheer Lucas! »

« De brave man drukte, met de tranen in de oogen, de hand van den ryken koopman. »

Eene eerbiedvolle menigte omringde den heer Robert en zyne kinderen, en ieder wenschte hun geluk.

Een prachtig feest was er toebereid. De vreugde heerschte er onafgebroken, en meer dan een gezondheidssteug werd er voor den heer Robert ingesteld.

Toen de menigte der bezoekers vertrokken was, zegde de heer Lukas aen den vader van Julius:

« Ik hoop, myn vriend, dat gy in myn huis zult terugkomen. Ik heb eenen deelhebber in myne zaken noodig, en reken op u. Julius moest u opvolgen, die dag is gekomen, tenzy hy liever officier worde, Wat meijster Cecilia aengael, ik zal haar de smart niet kunnen doen vergeten, welke zy onderstaen heeft: een ander zal zich met die zorg belasten... »

De heer Robert werd inderdaed de deelhebber in de zaken van zynen patroon. Julius verliet den sabel voor den sleutel der welgevulde kas en drie maanden na de terugkomst, trouwde Cecilia met den zoon van den heer Lukas.

De heer Robert zegde, den dag na de schitterende bruiloft: « Mynne lieve kinderen! gy ziet dat alles beter voorbygegaan is, dan wy het mogten hopen. Gedenkt steeds dat de Voorzienigheid eene goede moeder is, die nooit dengenen verlaet, welke vertrouwen en liefde in haer stellen... »

De veroordeelde, by het hooren uitspreken van dit schrikvellyk vonnis, heeft eenige tranen gestort. Tydens gansch den loop der gedingen heeft hy niet opgehouden van te verklaren dat hy onschuldig was in het schelmstuk dat hem ten laste werd gelegd.

— Ziet hier eens waernehmung, die van groot nut is voor de landbouwers.

« Een boer had eenige vachten vette vol toevalig op eenen graenzolder gelegd; in korten tyd zaten zy vol koorwormen. Daerop kreeg hy in het gedacht zyn graen met wol te bedekken: twee dagen later was die wol vol wormen. Het schynt dat dit ongedierte, door den roetgeur uitgelokt, in de wol verward geraekt en sterft. »

— Men leest in een blad van Doornyk, van den 14 dezer « De reizigers die zich eergisteren, rond ten 3 uren, op het konvooi van Ryssel naer Doornyk bevonden, zyn ooggetuige geweest eener hertrakende gebeurtenis. Terwyl de konvooi met vollen stoom reed, viel er een dochtertje van 6 of 7 jaren oud langs de poort uit eenen waggon, niet verre van de statie van Mouscroen. De moeder, als zinneloos geworden, hief hertscheurende noodkreeten aen en alle de ontstelde reizigers geloofden niet anders of het kind had by dezen schrikvellyken val eene afgryselyke dood gevonden. Een lokomotief, bestuurd door den slatie overste zelve van Mouscroen, vertrok uit deze gemeente om ter opsporing te gaan. Hoe groot was de verbaasheid van den machinist niet toen hy het dochtertje met volle beenen zag loopen in de richting van eenen koopwaren trein, door denwelke zy onvermydelijk verpletterd worden. Haer roepen, haer nemen en op de lokomotief brengen was het werk van eenen oogenblik, en het onvoorzigtig kind werd overgebragt in de armen harer bedrukte moeder, die zich zelf niet meer bezal van vreugde by het terugzien van haer kind, welk zy met schrik voor immer verloren meende te wezen. »

— Over de verkleefheid en de zelfopoffering van den hond voor zyne meester zyn reeds honderde voorbeelden geleverd; thans willen wy eens bewyzen dat de mensch in sommige gevallen evenveel verkleefheid voor den hond aen den dag legt.

Zekere dame uit de Zuidstraat te Brussel, eene dier gevoellike zielen, bezat een lief, doch blind schoolhoondje, dat haer eenigsten troost op de wereld was. De beste verstandhouding heerschte nu toe tusschen die twee wezens; maer op donderdag avond kreeg het schoolhoondje lust om Gods vrye lucht in te ademen, en zonder op zyne ongelukkige blindheid te denken, smelde hetzelfde de straat op en verdween uit het gezigt.

Toen de dame het verdwynen van haren lieveling gewaar werd, yde zy achierna en was gelukkig genoeg hem terug te vinden: maer in welke hachelijken toestand? Er kwam eene vigilant in volle snelheid aengereden, en mogelyk zou de arme blinde hond door de wielen verpletterd worden. Op dit gezigt is de dame door niets te wederhouden; zy springd voor het rytuig en ontrukte haer liefkoosd schoolhoondje aen een zekeren dood. De verkleefheid voor haren hond, kostte haer echter byna zelve het leven; ofschoon de kuetsier zyn peerd inhield, kreeg de dame toch eenen stoel, waardoor zy, zwaer in het aengezigt gekwets, ter grond viel. Door de geburen en de politie geholpen, werd de edelmooijde dame met haer blind schoolhoondje, in triomf naer hare woning gebragt.

— De dagbladen hebben dezer dagen vermeld, dat er in het kamp van Brasschaet niet minder dan negen kanons gesprongen waren, hetgeen zy aanzagen als eene niet heel gunstige aanbeveling voor onze fabriek: — Ziehier hoe de *Moutier* droeg antwoord: «

« De waerheid is, dat ten gevolge der toevallen, van dezen aard, in het kamp van Brasschaet in 1857 voorgevallen, het departement van oorlog last gaf de oorzaken daarvan op te zoeken. Men moest van dan af zich overleveren aen proefnemingen, welke noodwendig de opoffering van een zeker getal stukken na zich sleepten. Dat verklaert het hersten der kanons, en dit kan nog plaats hebben tot dat de proef op de som gevonden is. Overigens dat bersten, hetgeen voorzien was, heeft aen geen enkel artillerist naedeel veroorzaekt. Al de voorzorgen voor soortgelyke proeven waren genomen. »

— Men spreekt veel te Antwerpen over den *omgang*, welke hier met de kermis zal plaats hebben. Mervrouw de Reuzin, is reeds bezig met haer toilette te maken. Dewyl zy niet wil in achterstaan voor de dames van onzen tyd, heeft zy zich eene kromlieden doen maken, die alleen in de breede straten zoo als op de Meir, los en vry zal kunnen hangen. In de kleinere straten zal zy gedwongen zyn hare rokken hyeen te vatten, wil zy niet tusschen de gevels der huizen blyven hangen, en tenemaal de zon verduisteren!

— Men leest in een blad van Gent:

« Wie kinderen draegt moet grootemensen verstand hebben. Het is nogtans dikwyls het tegenovergestelde. Men geeft de kleine schapen somtyds een eene losse hoofd van kindermeeid, die haer toevertrouwde wichte zou laten overryden of in 't water loopen, om met eene hangende lip naer eenen vryer te staen omzien die *liefspeels* roept. Wy willen nu niet zeggen dat het gebeurde in de Sauciestraet aen dezelfde zorgeloosheid moet toegeschreven worden. Men bragt er eene kar strooi. De voerman maakte alles klaer en kapte de kar om. Achter de kar stond een meije met een nog zeer klein kind op den arm. Zy werden beide onder de vracht begraven. Men dacht niet anders dan er het kindje dood van onder te halen; maer toen, het kleinste lachte toen het weer voor den dag kwam; doch de meid die het droeg was ernstig gewond. »

— De briefwisselaar van een protestantsch blad van New-York, *The-Observer*, schryft uit Engeland het volgende:

« Volgens den Eerw. doktor Croll, van Walbrooch, » zyn er tegenwoordig meer dan 100 priesters der roomseke Kerk die anglikanen geweest zyn. »

Het cyfer dier bekeerigen groeit steeds aen, en er gaet geen dag voorby dat de dagbladen niet aankondigen dat

deze predikant of geene byzondere persoonsaedeje der *nationale Kerk* van Engeland in den schoot der katholyke religie teruggekeerd is.

— Men schryft uit Lublin (russisch Polen), dat eenige dagen geleden een tyger en twee hyenas van eene rondreizende dierengarde uit hun hok gebroken zyn, en hunnen invlugt genomen hebben in de bosschen van Belzyde en Konopnica, twee dorpen der omstreken. Verscheidene personen zyn reeds door deze wreede dieren verscheurd geworden, en een uiterst schrik heerscht in het land; de inwonners durven naer het veld niet meer gaan om te oogsten. Men zegt dat de bosschen met jagers en soldaten omzet zyn, en men geweldig jagt maekt op deze dieren.

— Ten bewyze, hoe onweerdig zich sommige ambtenaren in Indië, ten aanzien der opstandelingen gedragen hebben, deelt *de Star* mede een door eenen briefwisselaar hem bezorgd uitrekkel van een geschrift van zekeren heer Cooper, burgerlyke kommissaris van Bengalen. Deze verhaelt in koelen bloede, dat hy 500 gevangenen, ontwapende Cipaijers, tot een oproerig regiment behoorende, langzaam by rotten heeft doen doodschieten. Eer zy ter slagbank gevoerd werden, had hy hen in de enge ruimte van eenen bastioen doen opsluiten. Hoe het daer met hen gesteld was, blykt uit het officieel berigt, volgens hetwelk eensklaps alles stil werd, zoodat men aen en afgesproken tegenstand van de ingemetselden dacht. Toen men de deuren eendelyk opende, vond men 45 lyken, gelyk het woordelyk heet « dood van schrik, uitputting, afmatting. » Onder de halsregtingstroepen viel een soldaat flauw by het aenschouwen der slagtig, « hetgeen eene vertraging veroorzaakte. » Anders was het werk in 48 uren afgehoopen. Een-en-veertig later gevangen genomen Cipaijers werden naer Lahore gezonden, en aldaer « by groote parade » door de kanonnen weggeblazen. De briefwisselaar van de *Star* merkt hierby het volgende aen: « Het indische bestuur heeft, door zyne verheerterklaringen, zyne rooverijen en zyne trouweloosheid door geheel Indië, de bewooners van deze onmetelyke landstreek tot oproer gedreven; en dan komen menschen als Cooper en zyns gelyken om het onrecht met bloed te bedekken. »

— Een SLIMME TREK. — Als een staeltje van de slimheid der politie te New-York vermeld men het volgende:

Een jong Duitscher, Frederik W. Koehler genaemd, wist onlangs zekeren Tiffany, by wien hy eene kleingheid kocht, een valsch bankbiljet te geven. Aengemoedigd door den gunstigen afloop dezer bedriegerij, besloot hy diezelfde proef nog eens te wagen en bood eenige dagen later eene valsche banknoot van 5 dollars aen, voorzien van het nage-maekte merk der John-Hancock-Bank te Boston, in betaling voor eenige galanterijen van weinig waarde.

Ongelukkig voor hem had een der winkelbedienden maer al te spoedig in hem den persoon herkend, van wien hy het vorige briefje ontvangen had, en verzocht hem daerom heel beleefd een oogenblik te wachten, tot de hoekhouder het had opgezocht, daer deze het hem wenschte terug te geven. Te gelyker tyd werd er ook om de politie gezonden, en ofschoon Koehler daer in het eerst niets van merkte, begon hy toch achterdocht te krygen, toen hy begreep, dat het wat al te lang duerde eer de boekhouder met het briefje voor de hand kwam.

Hy besloot evenwel zich goed te houden en frommelde intusschen drey andere valsche bankbiljetten, die hy by zich had, zoo sterk in elkander, dat hy ze eendelyk een voor een, als pillen opgerold, kon inslikken. Toen nu het hoofd der politie verscheen en Koehler verzocht hem naer het bureel te volgen, hield deze zich, alsof hy daerover ten hoogste verontwaardigd was, maer kwam toch al spoedig tot bedaren en zegde dat hy, om er maer oogenblikkelyk een einde aen te maken gereed was, zich aen iedere welvige visitatie te onderwerpen.

Indeerdact scheen dat onderzoek hem ook ten volle te zullen regtvaardigen; daer men by de strengste doorzoeking zynen kleederen niet het minste kon vinden, hetwelk in zyn nadeel pleitte, en de arrestant, in de gedachte dat hy er op die wyze al zeer gelukkig was afgekomen, sprak reeds van naer huis te gaan, toen de kommissaris hem toevoegde: « Een myner agenten, houdt het er voor, mynheer, dat gy twee valsche banknootten hebt weten in te slikken. » Koehler, die zeker meende, dat niemand van zyne kunstgreep iets gemerkt had, was over dat gezegde niet weinig onthutst, maer wist zich spoedig genoeg te herstellen, om al laghende te verklaren dat die bewering niet kon gemeend zyn. Doch de kommissaris liet zich evenwel zoo gemakkelijk om den tuin leiden.

« Een braekmiddel, » sprak hy, « is in dit geval het een-vondigste middel om uwe verklaring